

Calitatea de membru de sindicat a fost transformata ilegal, de către Comisia Tehnica, într-o incapacitate sau incompatibilitate, alta decât cele referite la art.211 Cod Civil sau în Legea speciala 41/1994, de natura să o blocheze pe reclamanta Niculae Lev Iulia, să candideze liber pentru ocuparea unei funcții în consiliul de administrație al SRR.

IX. Motive de nulitate ale Procesului verbal de stabilire a clasamentului final al alegerilor de desemnare a candidaților pentru locurile reprezentanților salariaților în Consiliul de Administrație al SRR, înregistrat la SRR sub nr.1 12/07.06.2014 sunt următoarele:

Procesul verbal de stabilire a clasamentului final al alegerilor de desemnare a candidaților pentru locurile reprezentanților salariaților în Consiliul de Administrație al SRR, înregistrat la SRR sub nr.1 12/07.06.2014 este lovit de nulitate întrucât are la bază acte juridice nelegale și operațiuni materiale nelegale desfășurate în baza regulamentului lovit de nulitate, aprobat prin Dispoziția Comitetului Director al SRR nr.1 23/ 03.06.2014, inclusiv are la bază deciziile nelegale de respingere a dosarelor de candidați (Decizia 42/2014 și Decizia 52/2014), depuse de reclamant.

Observând din prevederile art. 18 alin 2 din Legea 544/2004, ca instanța este în drept să verifice pentru legalitate și operațiunile materiale care au stat la baza emiterii actului administrativ contestat, învederează următoarele :

- verificarea FORMATULUI BULETINULUI DE VOT

Nu în ultimul rând, Procesul verbal este lovit de nulitate întrucât nu respecta modelul de proces verbal prevăzut în anexa 11 la Regulamentul aprobat prin Dispoziția Comitetului Director al SRR nr.1 23/ 03.06.2014.

La 12.12.2014, parata SOCIETATEA ROMÂNĂ DE RADIODIFUZIUNE a depus întâmpinare, invocând, în temeiul art. 248 din Codul de procedură civilă, excepția lipsei de interes deoarece reclamantă contestă doar actele administrative preliminare emiterii Hotărârii Parlamentului nr. 24/2014 fără să ceară anularea acesteia, ca act final producător de efecte juridice și solicitând, în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 3 din Codul de Procedură Civilă, suspendarea judecării până la soluționarea Plângerii penale înregistrate la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București sub nr. 1833/11.06.2014;

Pe fondul cauzei, solicită respingerea cererii ca netemeinică.

În motivare, parata a aratat ca:

I. Cu privire la excepția lipsei de interes a cererii de chemare în judecată

Potrivit art. 32 din Codul de procedură civilă, printre condițiile care sunt necesare a fi întrunite cumulativ pentru exercitarea acțiunii civile -

alături de calitate procesuală, capacitate procesuală și afirmarea unui drept- se numără și justificarea unui interes (lit. d) art. 32 NCPC).

Justificarea unui interes întemeiază orice acțiune în justiție, întrucât acesta reprezintă folosul practic urmărit de reclamant prin promovarea acțiunii, iar conform doctrinei de specialitate și a jurisprudenței interesul exista atunci când prin admiterea acțiunii reclamantul obține recunoașterea dreptului pretins.

Având în vedere adresa Secretariatului General al Camerei Deputaților nr.700BPS/03.06.2014 privind decizia comună a Birourilor Permanente ale Camerei Deputaților și Senatului de declanșare a alegerilor în vederea desemnării reprezentanților salariaților în Consiliul de Administrație, conducerea SRR a emis Regulamentul privind desfășurarea alegerilor de desemnare a candidaților pentru reprezentanții salariaților în Consiliul de Administrație al Societății Române de Radiodifuziune, aprobat prin Dispoziția Comitetului Director al SRR nr. 1.23/03.06.2014.

Urmare a desfășurării alegerilor, Comitetul Director a aprobat Raportul Comisiei Tehnice, numita prin Ordinul Președintelui Director General nr. 387/2014 și a validat rezultatele scrutinului având la bază votul majoritar liber exprimat de către salariații SRR, în vederea comunicării către Parlamentul României a celor două propuneri nominale pentru posturile de membru titular și supleant în CA al SRR, conform Dispoziției nr. 1.24/08.06.2014.

Ulterior, reprezentanții aleși de către personalul angajat al societății au fost audiați în Comisiile de cultura reunite ale Camerei Deputaților și Senatului și au fost validați de către Plenul Parlamentului, iar după depunerea jurământului s-a emis Hotărârea nr. 24/17.06.2014 privind desemnarea membrilor în C A al Societății Române de Radiodifuziune.

Prin urmare, este ușor de observat că reclamantul solicita doar anularea actelor administrative premergătoare numirii reprezentanților salariaților în Consiliul de Administrație al SRR, aceștia necontestând Dispoziția Comitetului Director de validare a alegerilor desfășurate la nivelul societății și nici Hotărârea Parlamentului de desemnarea a acestora.

Pe cale de consecință, chiar în ipoteza în care s-ar admite acțiunea reclamantilor, hotărârea instanței de anulare a actelor administrative intermediare nu va afecta în niciun mod actele finale de numire a reprezentanților salariaților în Consiliul de Administrație al SRR.

În acest caz, reclamantul nu justifică un interes legitim în promovarea acțiunii, deoarece prin admiterea acesteia nu vor putea fi desfășurate actele administrative care desemnează membrii Consiliului

de administrație, respectiv Dispoziția nr. 1.24/08.06.2014 și Hotărârea Parlamentului nr. 24/2014, ca unic mod în care s-ar putea dispune organizarea unui nou scrutin pentru ocuparea posturilor de titular și supleant în Consiliul de Administrație din partea salariaților.

În concluzie, reclamantii nu ar putea obține niciun folos practic prin admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată.

II. Cu privire la cererea de suspendare

Printre înscrisurile depuse în susținerea cererii de chemare în judecată se află și plângerea penală înregistrată la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București prin care emiterea Regulamentului și desfășurarea alegerilor în baza acestuia sunt sesizate ca fapte susceptibile de a întruni conținutul constitutiv al infracțiunilor prevăzute de art. 297, art. 385 și art. 389 din Codul penal.

Art. 25 din Codul de procedură penală prevede la alin. (1) că "Instanța se pronunță prin aceeași hotărâre atât asupra acțiunii penale, cât și asupra acțiunii civile." iar la alin. (3) că "Instanța, chiar dacă nu există constituire de parte civilă, se pronunță cu privire la desființarea totală sau parțială a unui înscris sau la restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii."

Posibilitatea de a administra mai lesnicios probele, precum și posibilitatea de a-și concentra apărările reprezintă pentru persoana acuzată de săvârșirea unei fapte penale un interes major în soluționarea acțiunii civile și a celei penale în fața aceleiași instanțe.

Este de subliniat că prin soluționarea de către aceeași instanță a celor două acțiuni, determinate de săvârșirea aceleiași fapte, se asigură o mai promptă, temeinică și completă aflare a adevărului, prin aprecierea unitară a probelor, precum și evitarea pronunțării de hotărâri contradictorii.

Exercitarea concomitentă a celor două acțiuni separate nu este posibilă din numeroase motive, dintre care cel mai important fiind pericolul de a se ajunge eventual la hotărâri judecătorești contradictorii. De aceea, legea interzice realizarea deodată a celor două acțiuni, conform art. 27 alin. (2) din Codul de procedură penală "Persoana vătămată sau succesorii acesteia, care s-au constituit parte civilă în procesul penal, pot introduce acțiune la instanța civilă dacă, prin hotărâre definitivă, instanța penală a lăsat nesoluționată acțiunea civilă. Probele administrate în cursul procesului penal pot fi folosite în fața instanței civile".

Acțiunea penală trebuie să aibă întâietate, întrucât duce la realizarea raportului de drept penal material, regulă din dreptul procesual penal care este concentrată adeseori în formula "penalul ține în loc civilul".

Potrivit acestei reguli judecata în fața instanței civile se suspendă până la rezolvarea definitivă a cauzei penale, fiind o regulă de ordine publică, iar nerespectarea ei duce la nulitate, care poate fi invocată și din oficiu, fără să poată fi acoperită prin voința părții, în cadrul unei achiesări exprese sau tacite.

În consecință, dacă acțiunea penală este intentată separat, judecătorul din cauza civilă nu poate stabili că acea acțiune e stinsă prin vreo cauză legală (prescripție, amnistie, decesul făptuitorului) și să soluționeze procesul civil, fiind obligat să constate mai întâi că există o hotărâre penală definitivă, care stinge acțiunea publică și numai ulterior să se pronunțe în procesul civil.

Acțiunea penală nu poate fi redusă însă numai la actul de sesizare a organului judiciar, ea constituind un mijloc procedural care întretine și justifică întreaga activitate a organului judiciar sesizat.

Când cele două acțiuni sunt exercitate în cadrul procesului penal, instanța are obligația, potrivit art. 25 alin. (1) din Codul de procedură penală, să se pronunțe, prin aceeași sentință, și asupra acțiunii civile. Instanța penală nu poate lăsa nesoluționată acțiunea civilă, luând act de declarația părții civile că înțelege să-și valorifice dreptul la instanța civilă. Acest drept îl are partea civilă numai în cazul suspendării procesului penal.

Potrivit art.26 din Codul de procedură penală, instanța poate dispune disjungerea acțiunii civile și amânarea judecării acesteia într-o altă ședință, în cazul în care rezolvarea pretențiilor civile ar provoca întârzierea soluționării acțiunii penale.

Disjungerea acțiunii civile nu echivalează cu lăsarea nesoluționată a acesteia și crearea posibilității părții civile de a-și solicita pretențiile civile pe calea unei acțiuni separate în fața instanței civile.

Acțiunea penală primează față de acțiunea civilă, deoarece, pe de o parte, cauza materială unică a celor două acțiuni este săvârșirea infracțiunii, iar pe de altă parte, rezolvarea acțiunii civile este condiționată de rezolvarea acțiunii penale în privința existenței faptei persoanei care a săvârșit-o și vinovăției acesteia potrivit art. 28 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Numai în cazul în care acțiunea civilă a fost exercitată în procesul penal, dar aceasta nu a ajuns în faza de judecată, deoarece organele de urmărire penală au dat soluția scoaterii de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, acțiunea civilă va fi rezolvată de către instanța civilă.

Instanța civilă va rezolva acțiunea civilă, ținând seama de temeiurile care au stat la baza soluționării cauzei penale de către organele de urmărire penală. Pentru admiterea sau respingerea acțiunii

civile, instanța civilă va analiza și conținutul ordonanței sau rezoluției de scoatere de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale.

III. Cu privire la fondul cauzei

Constata ca, în încercarea de a-si fundamenta cererea de chemare în judecată, reclamantii fac o adevărată parada de acte normative și jurisprudență Europeană ce nu sunt aplicabile în speță, rezultatul fiind un amalgam de dispoziții legale și o cerere de chemare în judecată confuză și vădit nefundamentată, care, pentru a servi scopului declarat, încearcă să ne plaseze în categoria administrației publice și să asimileze calitatea de membru în consiliul de administrație unei funcții electivă, pentru a părea că desemnarea reprezentanților salariaților este un scrutin supus reglementărilor legale speciale:

- Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, republicată

- Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale;

- Legea nr. 373/2004 pentru alegerea Camerei deputaților și a Senatului;

- Legea nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, republicată.

Este evident că, pentru a-si motiva pretențiile, reclamantii abordează sistemul electoral românesc la un nivel care să le devină convenabil, ignorând faptul că dreptul de a alege și de a fi ales se referă la organele reprezentative, avându-se în vedere că punct de plecare chiar definiția dreptului electoral, care cuprinde ansamblul de norme juridice referitoare la alegerea (și statutul) reprezentanților direcți ai poporului în Parlamentul României, în consilii locale, a primarilor, a consiliilor județene, a președintelui consiliului județean sau în Parlamentul European.

Drepturile electorale sunt drepturi exclusiv politice și invocarea lor într-un alt context decât cel consacrat Constituțional și legal, este nepotrivit și neintemeiat. Este în afara oricărui dubiu că absolut tot ce se circumscrie acestor drepturi, respectiv dreptul la vot și dreptul de a fi ales, precum și organizarea și desfășurarea alegerilor, campania electorală, scrutinul, întocmirea listelor, numărarea voturilor, crearea unei infrastructuri instituționale în vederea alegerilor, etc. sunt menite de a asigura alegătorilor cele mai potrivite metode/instrumente pentru a-si desemna deputații, senatorii, consilierii locali, etc.

Faptul că art. 19 lit. d) din Legea nr. 41/1994 republicată stabilește că „personalul angajat al fiecărei societăți desemnează, prin vot secret, candidații pentru două locuri, în cadrul unui scrutin organizat de conducerea societății respective”, nu conferă automat salariaților drepturi electorale, chiar dacă reclamantii încearcă să sugereze în mod

eronat că, prin prezenta lor în consiliul de administrație „participa direct la exercițiul puterii în stat”.

Considera cel puțin forțat raționamentul reclamanților potrivit căruia folosirea sintagmei redată mai sus, cu evidențierea substantivului „scrutin”, ar atrage incidența normelor ce reglementează drepturile politice și electorale.

În acest context, reclamanții au o abordare greșită asupra motivului și a modalității în care salariații Societății Române de Radiodifuziune își aleg reprezentanții pentru a fi desemnați în consiliul de administrație.

Mai trebuie precizat că aceste alegeri nu sunt singurele organizate în cadrul Societății Române de Radiodifuziune. Un scrutin asemănător se desfășoară la nivelul societății pentru desemnarea membrilor Consiliului de Onoare (instanța internă de arbitraj care urmărește respectarea normelor editoriale și etice cuprinse în Legea de funcționare a SRR, în reglementările CNA, în prevederile Statutului jurnalistului de radiodifuziune și în reglementările interne ale Radio România) - a se vedea în acest sens pct. VI. 3. 4. din Statutul jurnalistului de radiodifuziune aprobat prin HCA nr. 65/2011.

Aplicând raționamentul reclamanților ar însemna că și în cazul scrutinului pentru desemnarea membrilor în Consiliul de Onoare ar trebui să se aplice legile electorale, iar cetățenii să aibă posibilitatea de a participa necondiționat, cu dreptul de a alege și de a fi ales în cadrul acestui organism intern al SRR.

Ori este evident că în niciunul dintre cele două scrutine organizate de Societatea Română de Radiodifuziune nu putem vorbi despre drepturile electorale ale cetățenilor prevăzute de Constituția României, republicată, respectiv dreptul de vot și dreptul de a fi ales.

Totodată, coroborând prevederile art.2 și ale art. 18 - 22 din Legea nr. 41/1994, republicată cu dispozițiile Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, care constituie sediul materiei pentru ceea ce reprezintă consiliile de administrație, rezulta că, indiferent unde ar funcționa aceste structuri, ele au delegat exercițiul atribuțiilor conferite de acționariat.

Membrii consiliului de administrație din Societatea Română de Radiodifuziune au atribuțiile prevăzute de art. 27 din Legea nr. 41/1994 republicată. Considerarea funcției acestora ca fiind una de demnitate publică urmata de limitările și interdicțiile stabilite pentru aceasta, potrivit art.99 alin. 1 lit. k și art. 72 din Legea nr.161 din 19 aprilie 2003 nu face ca Regulamentul de organizare al alegerilor pentru reprezentanții salariaților în Consiliul de administrație să fie un act de autoritate publică cu aplicabilitate generală sau de interes pentru public atâta vreme cât se adresează doar salariaților SRR, întrucât NUMAI

aceștia pot/trebuie să-și desemneze reprezentanții în Consiliul de administrație. Prin urmare, este evident că Regulamentul de organizare al alegerilor pentru reprezentanții salariaților în Consiliul de administrație nu este un act administrativ normativ care să se adreseze cetățenilor ci numai salariaților SRR întocmai ca toate celelalte regulamente interne ale societății.

De la promulgarea Legii nr. 41/1994 până în prezent și în temeiul aceluiași tip de regulament, administrațiile SRR au organizat alegeri pentru desemnarea membrilor consiliului de administrație și, până la această cerere de chemare în judecată, nu au existat contestații ale acestuia.

Nu este mai puțin adevărat că în trei consilii de administrație succesive a funcționat și unul dintre reclamânți (dl. Moise Adrian Valentin) ca lider al unei organizații sindicale, nemulțumirea acestuia constând în aceea că nu mai face parte din ultimul dintre aceste consilii.

Este o diferență de atitudine regretabilă, pentru că atunci când conjunctura i-a fost favorabilă d-lui Moise Adrian Valentin, totul a fost legal și permis, pentru că acum, când din motive strict personale a ratat prezenta în Consiliul de Administrație al SRR, totul să fie ilegal și nepermis.

Asa cum rezulta din înscrisurile depuse, condiționarea candidaturii de calitatea de salariat a fost considerată întotdeauna o normalitate, întrucât această cerință a fost impusă candidaților independenți în toate Regulamentele aprobate până în 2014 și, până acum, niciodată nu s-a invocat discriminarea.

Ceea ce reclamânții omit atunci când invocă nerespectarea libertății de șansă, discriminare, abuz, etc. pentru persoanele care nu au calitatea de salariați ai Radioului, este tocmai faptul că aceștia reclama beneficiul dreptului de a fi aleși fără să aibă capacitatea/calitatea de a alege, la rândul lor.

Ca principiu, mergând chiar pe teoria reclamânților, observa că drepturile electorale se adresează exclusiv cetățenilor români pentru că dreptul la vot le aparține și pentru că, potențial, numai ei pot fi aleși.

Iată că suntem în prezența unei condiționări a unui drept fundamental, care nu se oprește aici, art. 37 din Constituția României prevăzând și limitări privind vârsta celor care își pot exercita dreptul la vot și a celor care pot fi aleși în anumite funcții (23 de ani pentru a fi aleși în Camera Deputaților sau în organele administrației publice locale, vârsta de cel puțin 33 de ani pentru a fi aleși în Senat și vârsta de cel puțin 35 de ani pentru a fi aleși în funcția de Președinte al României).

Asa cum rezulta din plangerea penala anexata, confuzia in care se afla reclamantii este una majora si a determinat prezenta cerere de chemare in judecata.

In denunț se pretinde săvârșirea unor infracțiuni electorale, ceea ce poate fi deplasat chiar si pentru un nespecialist intrucat, în mod evident, infracțiunile electorale au un obiect juridic generic complex, având ca obiect relațiile sociale referitoare la crearea și respectarea cadrului organizatoric general de desfășurare a procesului electoral, în deplină securitate și veghere asupra procesului democratic de alegere a autorităților publice, care trebuie să se desfășoare în deplină corectitudine, pentru a conferi legitimitate rezultatelor votului corpului electoral. Pe de altă parte, ansamblul incriminărilor prezente în noul Cod penal urmărește respectarea exercitării drepturilor politice fundamentale (dreptul de a alege și dreptul de a fi ales), care protejuesc persoana, ca relație socială, în considerarea apartenenței la statul român, asa cum am arătat mai sus.

Fara a intra pe fondul cauzei, exclusiv din cele expuse pana in prezent, rezulta ca „motivele si argumentele” electorale invocate de reclamantii nu pot sustine nici măcar in parte solicitările din capetele de cerere 1 - 5 din cererea de chemare in judecata.

Pentru o mai buna intelegere a situației de fapt considera necesar sa supuna atenției câteva precizări privind: statutul juridic al SRR, procedura legala privind numirea consiliilor de administrație la Societatea Romana de Radiodifuziune si Societatea Romana de Televiziune precum si modul in care se aleg reprezentanții salariaților in cele doua structuri.

De asemenea, considera necesar sa lămureasca ce este consiliul de administrație precum si intelesul câtorva noțiuni vehiculate ostentativ in alt context decât cel consacrat legislativ cum ar fi: noțiunea de candidat independent sau de reprezentant al salariaților in legătura cu care se sustine ca „participă direct la exercițiul puterii in stat”, noțiunea de drepturi electorale, campanie electorala, etc.

Pentru aceste argumente vom trata in cele ce urmează următoarele:

A. Statutul juridic al Societății Romane de Radiodifuziune si Societății Romane de Televiziune, activitatea ambelor fiind reglementata prin același act normativ, respectiv Legea nr. 41/1994, republicata, cu modificările si completările ulterioare.

B. Procedura legala de numire a consiliilor de administrație la Societatea Romana de Radiodifuziune.

C. Regulamentul privind alegerea reprezentanților salariaților in Consiliul de administrație 2014.

A. Despre statutul juridic al Societății Romane de Radiodifuziune

Potrivit dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune, SRR este un serviciu public autonom de interes național, nefiind nici autoritate și nici instituție publică a administrației publice centrale și locale.

După cum se poate observa, legea definește Radiodifuziunea Română ca fiind "societate", chiar dacă nu se supune dreptului comun în material societăților comerciale (Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale sau Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, în cazul societăților cu capital de stat), SRR având prin urmare un statut juridic "sui generis".

Independența și autonomia instituțională ale SRR, sunt garantate astfel de către legea organică care ne reglementează funcționarea la art. 1 stabilind înființarea SRR ca serviciu public autonom de interes național, independent editorial, în aplicarea art. 31 alin. (5) din Constituție care prevede că "Serviciile publice de radio și de televiziune sunt autonome. Ele trebuie să garanteze grupurilor sociale și politice importante exercitarea dreptului la antenă. Organizarea acestor servicii și controlul parlamentar asupra activității lor se reglementează prin lege organică."

În acest sens, prin Decizia nr. 154/2004, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 426 din 12 mai 2004, Curtea Constituțională a stabilit că "Autonomia acestor servicii determină informarea corectă a persoanelor asupra problemelor de interes public și asigură un cadru organizat pentru exercitarea libertății de opinie, libertății de a primi și comunica informații ori idei, fără amestecul autorităților publice."

De altfel, chiar în ultimul Raport al Curții de Conturi a României se subliniază modul de organizare atipic al SRR precizându-se că "prin Legea nr. 41/1994, privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune, cu modificările și completările ulterioare, SRR a fost definită ca „serviciu public autonom de interes național”, fără să fie stabilit modul de organizare a entității nici ca instituție publică potrivit prevederilor Legii privind finanțele publice nr. 500/2002, nici ca societate comercială în baza prevederilor Legii privind societățile comerciale nr. 31/1990, nici ca regie autonomă - astfel cum este reglementat prin Legea privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale nr. 15/1990."

În acest sens, sunt și adresele Ministerului Finanțelor Publice care a considerat întotdeauna Societatea Română de Radiodifuziune/Televiziune ca fiind un caz atipic de contribuabil, dar care în mod categoric NU ARE STATUTUL JURIDIC DE INSTITUȚIE PUBLICĂ, a se vedea:

- > adresa MFP nr. 30957/29.04.2002;
- > adresa MFP nr. 23895/28.01.2003;
- > adresa MFP nr. 237306/15.03.2010;
- > adresa MFP nr. 471106/425145/01.04.2014;
- > adresa MFP nr. 101931/03.08.2014.

Nu va dezvolta argumentele cu privire la statutul juridic al Societății Romane de Radiodifuziune intrucat nu acesta face obiectul acțiunii deduse judecății si, in opinia sa, nici nu are foarte mare relevanta in soluționarea pricinii deoarece nu contesta natura litigiului ca fiind de contencios administrativ si nici competenta Curții de Apel pe care o considera corect stabilita conform art. 10 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 coroborat cu art. 96 pct.1) din Codul de procedura civila.

In ceea ce privește apartenența funcției de membru in Consiliul de Administrație al SRR in categoria funcțiilor si demnităților publice, invocate de reclamanti, in baza art. 99 din Legea nr. 161/2003, dispoziția legala menționează mai multe autorități si instituții publice, respectiv Curtea de Conturi, Consiliul Concurenței, Consiliul National al Audiovizualului, Comisia Naționala a Valorilor Mobiliare, Banca Naționala a României, etc ale căror conduceri sunt desemnate de către Parlamentul României fara ca numirile sa fie la dispoziția cetățenilor.

Si in cazul SRR si SRTv desemnarea membrilor Consiliului de Administrație se realizează de către plenul Parlamentului, iar posibilitatea ca salariati sa inainteze doua propuneri pentru calitatea de membru titular si doua pentru calitatea de membru supleant nu transforma scrutinul organizat in acest scop intr-o selecție naționala la care sunt invitați sa participe toti cetățenii tarii.

B. Procedura legala de numire a Consiliului de administrație la Societatea Romana de Radiodifuziune

Activitatea membrilor consiliului de administrație nu se desfășoară în baza unei funcții, ci a unei calități, nu este salarizată, ci indemnizată, nu are caracter regulat, organizat și permanent, nu are program de lucru și atribuții de serviciu, ci atribuții legale prevăzute expres prin Legea nr. 41/1994 și nu poate fi asimilată cu o funcție electivă.

In conformitate cu art. 19 din Legea nr. 41/1994, republicata, membrii consiliului de administrație sunt desemnați prin votul majorității deputaților si senatorilor in ședința comuna a celor doua Camere având in vedere listele de candidați care se inainteaza birourilor permanente.

Pentru doua locuri in consiliul de administrație personalul angajat al fiecărei societăți (SRR si SRTv) isi desemnează, prin vot secret, candidații, in cadrul unui scrutin organizat de conducerea societății respective.

Membrii consiliului de administrație sunt numiți pe o perioadă de 4 ani de Parlamentul României, activitatea acestora desfășurându-se exclusiv în baza mandatului primit.

Participarea la ședințele consiliului de administrație nu poate fi asimilată cu desfășurarea activității în funcții electivă, membrii acestuia primind o indemnizație, așa cum se prevede în art. 23 alin.3 din Legea nr.41/1994, republicată, iar indemnizația primită de membrii consiliului de administrație nu poate fi asimilată cu indemnizația încasată în exercitarea unor funcții cu caracter de permanență, cum ar fi aceea de primar, senator, deputat.

Membrii consiliului de administrație sunt numiți de Parlamentul României dar aceștia NU au competențe privind conducerea executivă (curentă) a Societății Române de Radiodifuziune, care, potrivit art. 28 lit. a) din Legea nr. 41/1994, este asigurată de către directorul general împreună cu comitetul director al SRR.

C. Despre Regulamentul privind desfășurarea alegerilor de desemnare a candidaților pentru reprezentanții Salariaților în consiliul de administrație al SRR - iunie 2014

Prin adresa nr. 700BPS/03.06.2014 a Secretarului General al Camerei Deputaților s-a comunicat Societății Române de Radiodifuziune că în ședința comună a Birourilor Permanente ale Camerei Deputaților și Senatului din data de 3 iunie 2014 a fost luată decizia declanșării procedurilor de desemnare a unui nou Consiliu de Administrație.

Potrivit art. 19 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conducerea societății avea obligația de a organiza un scrutin pentru desemnarea de către personalul angajat a două propuneri nominale pentru postul de titular și două propuneri nominale pentru postul de supleant în Consiliul de Administrație al Societății Române de Radiodifuziune.

Astfel, în considerarea prevederilor art.1, 2 din Legea nr.41/1994 privind organizarea și funcționarea SRR și SRTV, societății noastre în calitate de serviciu public de interes național care își desfășoară activitatea sub controlul Parlamentului i-a revenit obligația punerii în EXECUTARE a dispozițiilor Birourilor Permanente ale Camerei Deputaților și Senatului în ceea ce privește organizarea la nivelul SRR a alegerilor menționate, cu respectarea termenelor trasate de instituția sub controlul căreia funcționează.

Față de cele de mai sus și în virtutea contestării de către reclamantă a calendarului de alegeri (a se vedea motivul de nulitate nr. 4 a Regulamentului) consideră inadmisibilă cererea de chemare în judecată în ceea ce privește anularea actelor administrative indicate în cerere, având în vedere faptul că emiterea regulamentului și stabilirea

calendarului au avut la bază un act administrativ (adresa nr. 700BPS/03.06.2014) valabil și necontestat la momentul emiterii regulamentului și la momentul actual (restul actelor administrative indicate de reclamant fiind subsidiare Regulamentului).

Propunerile pentru posturile de titular și de supleant trebuiau înaintate până la data de 10 iunie 2014 ora 10.00 întrucât candidații propuși urmau a fi audiați în Comisia pentru cultură, arte, mijloace de informare în masă a Camerei Deputaților, împreună cu comisia similară a Senatului pentru întocmirea avizului comun consultativ, astfel încât membrii noului Consiliu de Administrație să poată fi desemnați în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului care se desfășura în aceeași zi la ora 16.00.

În acest context, afirmația ca „îminenta declanșării campaniei electorale a fost deținută de un grup restrâns de persoane din conducerea SRR, care au ținut-o ascunsă salariaților și cetățenilor interesați” este făcută cu o vizibilă rea credință.

Reclamantul Moise Adrian Valentin făcea parte din Consiliul de administrație care își încheia mandatul în iunie 2014, finalul de mandat era de notorietate publică, iar procedurile parlamentare și organizarea alegerilor pentru desemnarea reprezentanților salariaților nu mai aveau/au de foarte mult timp un caracter de noutate (din 1994) astfel ca este evidentă lipsa bunei credințe cu privire la alegațiile reclamantilor menționate mai sus.

Organizarea alegerilor reprezentanților salariaților, inclusiv aprobarea unui regulament, la fel ca în mandatele anterioare, i-au fost impuse prin termenele scurte stabilite de lege și de Parlamentul României, iar invinuirea ca totul s-ar fi desfășurat „în secret” este total lipsită de fundament și demonstrează, încă o dată, reaua credință a reclamantilor întrucât în aceeași zi, cu primirea solicitării Parlamentului privind organizarea alegerilor, atât reclamantii (prin Sindicatul Unit și reprezentantul sau Adrian Valentin Moise) cât și celelalte sindicate din radioul public au transmis Comitetului Director al SRR puncte de vedere/opinii/solicitări privind redactarea Regulamentului privind organizarea alegerilor pentru desemnarea reprezentanților în Consiliul de Administrație.

În acest sens, Sindicatul Unit a transmis Notificarea nr. 87/03.06.2014, în aceeași zi cu ședința comună a Birourilor Permanente ale Camerei deputaților și Senatului, în care s-a stabilit declanșarea procedurii de numire a unui nou Consiliu de Administrație.

Totodată, alături de sindicatul reprezentativ din SRR, alte 4 sindicate nereprezentative din studiourile teritoriale Cluj, Constanta, Craiova și Timișoara au solicitat conducerii executive ca în noul

regulament pentru alegerea reprezentanților sa fie prevăzută expres obligativitatea ca să poată candida numai angajații societății.

Dovadă că în urma alegerilor organizate la nivelul SRR s-au prezentat la urne un număr de 1.225 de salariați reprezentând 53,70% din totalul angajaților, care și-au exprimat votul în baza condițiilor de alegeri stabilite prin Regulamentul adus la cunoștință prin afișare, prin aceasta exprimându-și încă o dată acordul legat de condițiile privind candidaturile. În definitiv, salariații și-au votat reprezentanții în Consiliul de Administrație al SRR, care să le exprime cel mai bine interesele, considerând prin votul exprimat că doar salariații din radio pot avea calitatea de reprezentanți ai acestora în CA.

Prin urmare, alegerile au fost organizate în mod corect și transparent, salariații și-au exercitat în mod democratic opțiunea privind persoanele care să-i reprezinte în consiliul de administrație, nu au fost niciun fel de incidente pe parcursul desfășurării scrutinului, observatorii sindicatelor nu au avut obiecțiuni, astfel ca acuzațiile ce ni se aduc de cele câteva persoane nemulțumite sunt singulare și fără sens.

Intr-un mod similar au fost organizate același tip de alegeri și la Societatea Română de Televiziune, reclamantul Moise Adrian Valentin pretinzând un loc în consiliul de administrație și acolo, candidatura fiindu-i respinsă pentru același motiv: neindeplinirea condiției de a avea calitatea de salariat al societății.

Argumentul determinat al reclamantilor pleacă de la premisa falsă ca acestui timp de alegeri îi sunt aplicabile normele ce reglementează drepturile electorale, care, în contextul de drept și de fapt prezentat de aceștia, li s-ar fi încălcat grav/abuziv.

A făcut dovada că întreaga teorie a acestora este una falsă, adaptată (de reclamanti pentru a le servi scopului de moment și că, în fapt organizarea alegerilor nu a încălcat dreptul salariaților de a alege și de a fi aleși, cu distincțiile legale de rigoare.

Fata de motivele/argumentele reclamantilor în susținerea nulității Regulamentului SRR aprobat prin Dispoziția Comitetului Director nr. 1.23/03.06.2014, solicita respingerea acestora având în vedere următoarele:

a) Referitor la motivul 1 privind încălcarea Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică

Asa cum a precizat în cele expuse mai sus, includerea Societății Române de Radiodifuziune în categoria administrației publice este una forțată, în desconsiderarea specificului radioului public care potrivit dispozițiilor legii de organizare și funcționare nu poate fi sub nicio formă asimilată autorităților/instituțiilor publice

Este evident că argumentele reclamantilor potrivit cărora prin nerespectarea Legii nr. 52/2003 s-au încălcat automat: "principiul legii și

principiul forței obligatorii a legii", "principiul fundamental al guvernării democratice, fiind împiedicați cetățenii și asociațiile legal constituite să participe la luarea deciziilor administrative" și "principiul previzibilității și accesibilității actelor normative în conjunctivă cu principiul securității raporturilor juridice" ar putea părea numai forțate și inutile dacă nu ar fi prezentate cu rea-credință de o persoană, care se afla într-un conflict personal cu societatea.

Mai mult, Regulamentul a cărui nulitate se solicita nu intra în categoria "actelor normative" aplicabile tuturor cetățenilor pentru că acesta se adresează NUMAI salariaților SRR, fiind o normă internă a societății, deoarece NUMAI salariații acesteia puteau să-și desemneze prin vot reprezentanții în Consiliul de Administrație.

Față de acest aspect, se constată lipsa calității procesuale active a d-lor Adrian Valentin Moise, Cristian Pârvulescu și a d-nei Stanciu Teodora în ceea ce privește prezenta cauză, având în vedere faptul că aceștia nu sunt salariați SRR, ei neavând astfel calitatea de a solicita instanței anularea unor acte administrative care nu le sunt adresate, și care prin prisma conținutului și interpretării acestora nu pot fi încadrate în categoria actelor normative, reclamantii neavând prin urmare un interes legitim în acest sens.

Calitatea procesuală activă, presupune existența unei identități între titularul dreptului afirmat și persoana reclamantului. Premisa obligatorie pentru a exercita o acțiune în instanță, în vederea valorificării unui drept, o constituie legitimarea, justificarea calității procesuale active, care se află în legătură directă, intrinsecă cu justificarea unui interes legitim, or în speță această cerință procesuală nu este îndeplinită de către reclamantii avizați.

b) Referitor la motivul 2 privind încălcarea principiului legalității

În susținerea acestui motiv de nulitate al Regulamentului se argumentează că aprobarea acestuia nu ar fi fost de competența Comitetului Director al SRR ci de competența exclusivă a Consiliului de Administrație.

Ceea ce se omite însă, în mod voit, să se precizeze este dispoziția legală care ar fi determinat competența Consiliului de Administrație de aprobare a Regulamentului, întrucât niciuna dintre atribuțiile prevăzute de art. 27 din Legea nr. 41/1994, republicată, nu susține argumentele reclamantilor.

Legiuitorul a prevăzut în mod expres faptul că managementul executiv al societății, conducerea curentă a acesteia, se asigură de către directorul general împreună cu Comitetul Director al SRR, potrivit art. 28 lit. a) din Legea nr. 41/1994.

În aplicarea acestor dispoziții legale, Regulamentele anterioare pentru desemnarea reprezentanților în Consiliul de Administrație au fost

aprobate de către Comitetul Director al SRR, a se vedea în acest sens Regulamentele din anii 2002, 2005 și 2010.

Niciunul dintre aceste Regulamente NU a fost aprobat de către Consiliul de Administrație, iar candidații aleși de către salariații societății au fost ulterior desemnați de către plenul Parlamentului, neexistând niciodată vreo contestație privind nelegalitatea acestora. Revenim cu precizarea că reclamantul Moise Adrian Valentin a făcut parte din cel puțin trei consilii de administrație succesive.

c) Referitor la motivul 3 privind încălcarea „principiului constituțional al egalității de șanse privind accesul în funcții și demnități publice (art. 16 alin. 3 din Constituție) cu reflexie în prevederile art. 1 alin. 2 lit. c) din OUG nr. 137/2000, prevederile art. 19 lit. d) din Legea nr. 41/1994 în conjuncție cu prevederile art. 211 Cod civil”

Pe scurt, principalele argumente prezentate în susținerea acestui motiv de nulitate se referă la așa zisele îngrădiri aduse dreptului cetățenilor „care nu sunt salariați ai SRR și care nu se afla în situații de incapacități sau incompatibilități legale” și al cetățenilor „care sunt salariați ai SRR și membri de sindicat care ar avea dreptul de a candida neîngrădit, independent” în vederea alegerii într-o funcție de membru al Consiliului de Administrație al SRR, ca reprezentanți ai salariaților.

În susținerea acestui motiv se afirma (apreciaza că din nou cu rea-credință întrucât aspectele prezentate distorsionat erau binecunoscute cel puțin unuia dintre reclamanți) că «de la intrarea în vigoare a Legii nr. 41/1994 și până în 2014, s-a respectat, fără abatere, regula candidaturii neîngrădite, în condiții de egalitate de tratament juridic în ceea ce privește dreptul de acces la funcția de membru în CA al SRR”.

Aprecierea privind rea-credința a reclamanților cu privire la afirmațiile citate se sprijină pe faptul că întotdeauna, în toate Regulamentele anterioare, candidaților independenți li s-a solicitat să îndeplinească condiția de a fi „salariați ai SRR cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată și funcția de bază în SRR”.

Doar pentru candidații propuși de către structurile administrative sau de organizațiile sindicale din cadrul societății această condiție nu a fost redactată la fel de explicit ca în cazul candidaților independenți, astfel încât a dat posibilitatea, o singură dată, unei organizații sindicale ca în anul 2010 să propună o persoană care nu avea calitatea de salariat al SRR.

Regulamentul din anul 2014 a impus, în mod expres și pentru candidații propuși de organizațiile sindicale îndeplinirea condiției privind calitatea de salariat al SRR, tocmai pentru a se asigura „condiții de egalitate de tratament juridic”.

Nu va relua argumentele prezentate mai sus, privind grava eroare referitoare la apărarea „drepturilor politice/drepturilor electorale” pe care isi fundamentează reclamații pretențiile intrucat este mai mult decât evident faptul ca acestea sunt nefondate.

Va mai sublinia doar faptul ca desi redactarea Regulamentului a avut ca punct de plecare regulamentele anterioare in baza cărora s-au desfășurat mai multe alegeri, s-a dorit, in același timp, sa se realizeze o mai buna reprezentare a salariaților în consiliul de administrație.

In acest sens, au fost avute in vedere, ca sursa de inspirație, dispozițiile Legii nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, republicata, care prevedea posibilitatea candidaturilor "pe bază de scrutin de listă, potrivit principiului reprezentării proporționale, și pe bază de candidaturi independente" (art. 4 alin. 1 din lege).

Astfel, mergând pe structura regulamentelor anterioare, dispozițiile acestora au fost puse in concordanta cu prevederile Legii nr. 33/2007, iar propunerile inaintate de către organizațiile sindicale au fost considerate ca fiind un "scrutin de lista". Pe cale de consecință, pentru propunerile organizațiilor sindicale alegatorii nu votau un singur candidat, ci o lista, neputandu-se modifica cuprinsul listei.

Totodată, tinandu-se seama de solicitările venite din partea sindicatului reprezentativ si a celorlalte 4 sindicate din studiourile teritoriale, dar si pentru a se asigura egalitate de tratament, a fost impusa menținerea condiției calității de salariat al SRR.

De asemenea, in considerarea art. 16 din Legea nr. 33/2007, republicata, s-a stabilit ca numai organizațiile sindicale legal constituite la nivel de SRR sa poată inainta propuneri de liste.

Mai mult, dispozițiile art. 17 alin. (4) din Legea nr. 33/2007 care prevede ca "Nu se pot depune liste de candidați independenți. Nu se admit candidaturi independente pe listele de candidați depuse de partidele politice, alianțele politice sau alianțele electorale. Nu se admit candidaturi independente ale membrilor partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale sau ai organizațiilor cetățenilor aparținând minorităților naționale" au fost transpuse intocmai in Regulamentul contestat.

Prin urmare, dispoziția regulamentara a SRR, considerata de către reclamații ca fiind neconstitutionala, nelegala si incalcand principiile menționate de aceștia, este in fapt o dispoziție legala, similară celei prevăzute în Legea nr. 33/2007, in temeiul căreia cetățenii romani isi aleg reprezentanții in Parlamentul European.

Este evident ca stabilirea calității de candidat independent in cadrul Regulamentului a avut ca origine definiția legala a acestor termeni care prevede ca un "candidat independent" este un "candidat

care nu e membru de partid", iar in cadrul regulamentului in discuție reprezintă persoana "neafiliata sindical".

Daca aceste condiții sunt legale si constituționale in contextual in care vorbim de exercitarea reala a drepturilor electorale, cu atat mai mult ele nu pot fi contestate atunci cand vorbim despre condiții impuse printr-un regulament cu aplicabilitate interna, care a transpus la scara redusa modalitatea de alegere a unor reprezentanți ai salariaților în CA al SRR.

d) Referitor la motivul 4 privind calendarul de desfășurare a alegerilor

Asa cum a precizat mai sus, calendarul alegerilor a fost stabilit astfel incat propunerile sa fie inaintate in termenul precizat in adresa primita din partea Birourilor Permanente ale Camerei Deputaților si Senatului.

Trebuie reținut faptul ca ședința Birourilor Permanente a avut loc in data de 3 iunie, in aceeași zi fiind trimisa adresa nr. 700BPS/03.06.2014 si tot in aceeași zi a avut loc ședința Comitetului Director de aprobare a Regulamentului prin Dispoziția nr. 1.23/03.06.2014.

De asemenea, trebuie avut in vedere faptul ca termenul menționat in adresa Secretarului General pentru înaintarea propunerilor de candidați era in data de 10 iunie 2014, ora 10.00, in condițiile in care zilele de 8 si 9 iunie erau sărbători legale fiind prima si a doua zi de Rusalii.

Este evidenta reaua credința a reclamanților care afirma pe de o parte ca „in data de 05.06.2014, pana la 16.00, regulamentul aprobat prin dispoziția Comitetului Director al SRR nr. 1.23/03.06.2014, inca nu fusese adus la cunoștința publica" (al doilea paragraf din pagina 4 a cererii de chemare in judecata), dar in același timp susțin ca „la data de 05.06.2014, intre ora 10-16.00, Sindicatul Unit al Salariaților - Radio România a întocmit si depus la Comisia tehnica a SRR, sub nr. 33/05.06.2014, lista candidaților propuși de sindicat" (ultimul paragraf pagina 3 din cererea de chemare in judecata).

Este evident ca daca regulamentul nu s-ar fi adus la cunoștința publica si nu ar fi fost cunoscut, reclamanții nu ar fi avut posibilitatea sa intocmeasca si sa depună documentația in conformitate cu dispozițiile regulamentare, respectiv prin inaintarea propunerilor in forma unei liste ce urma să fie supusă scrutinului.

e) Referitor la motivul 5 privind faptul ca „Regulamentul nu a avut calitate de "act normativ" in sens material, din perspectiva exigentelor CEDO si CJUE, fiind inaccesibil si imprevizibil cetățenilor, inclusiv reclamanților, intrucat nu a fost adus la cunoștința publica, in condițiile legii"

În argumentarea acestei cauze de nulitate, reclamantul dezvoltă o întreagă teorie în susținerea căreia invocă dispozițiile Legii nr. 24/2000, Rezoluții ale Parlamentului European și jurisprudența CEDO și CJUE într-un amalgam greu de înțeles chiar și pentru specialiști.

În concret această teorie a reclamantilor are la baza prevederile art. 11 alin. 1 din Legea nr. 24/2000 din care aceștia trag concluzia că „o condiție prealabilă de intrare în vigoare a regulamentului emis de SRR, prin Comitetul Director, era condiția publicării normei în cauza în Monitorul Oficial”.

Apreciază că în combaterea acesteia au fost prezentate deja mai multe argumente privind faptul că Regulamentul contestat nu este un act normativ cu aplicabilitate generală, de interes pentru toți cetățenii, fiind o normă internă aplicabilă doar salariaților SRR.

Cu privire la motivele de nulitate pentru Deciziile Comisiei Tehnice nr. 42/2014 și nr. 52/2014, precum și pentru Procesul verbal de stabilire a clasamentului final al alegerilor acestea se bazează pe faptul că sunt emise în temeiul unui Regulament considerat de reclamant ca fiind nelegal.

În drept: art.205 și următoarele din Codul de procedură civilă.

La 5.01.2015, reclamantul a depus o cerere adițională, solicitând, pe lângă capetele de cerere deja menționate în cererea introductivă, noi capete de cerere, după cum urmează:

I) Să fie obligată parata Societatea Română de Radiodifuziune să achite fiecărui reclamant câte 100 lei cu titlu de despăgubiri pentru daunele morale cauzate reclamantilor prin vătămarea dreptului nepatrimonial al reclamantilor de a participa activ „în procesul de luare a deciziilor administrative și în procesul de elaborare a actelor normative”, prevăzut de Legea 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, prin elaborarea și emiterea Regulamentului privind desfășurarea alegerilor de desemnare a candidaților pentru reprezentanții salariaților în Consiliul de Administrație al Societății Române de Radiodifuziune, aprobat prin Dispoziția Comitetului Director al SRR nr. 1.23/03.06.2014, cu încălcarea dispozițiilor Legii 52/2003;

II) Să fie obligată parata Societatea Română de Radiodifuziune să achite fiecăruia dintre reclamantii Adrian Valentin Moise, Cristian Pirvulescu, Teodora Stanciu, Jipescu Elena, câte 100 lei cu titlu de despăgubiri pentru daunele morale cauzate reclamantilor prin vătămarea dreptului nepatrimonial al reclamantilor la egalitate de șanse în ceea ce privește accesul în funcții și demnități publice, prin emiterea Deciziei SRR nr. 52 din 05.06.2014, prin care s-a dispus respingerea dosarelor de candidat ale subsemnaților Adrian Valentin Moise, Cristian Pirvulescu, Teodora Stanciu, Jipescu Elena;